

[Parkov.]

Forviklinger, ligesom den selvfølgelig af Naboerne — og det ved vi af Erfaring — bliver betragtet som en uvenlig Handling overfor dem?

Den Fordring, der under de nuværende Forhold med Rette kan stilles til enhver selvstændig Stat, er, at den besidder et saadant Værn, at den er i Stand til med Virkning at modsætte sig Angreb paa dettes første Stadium. Den Kamp, som man betegner som Eksistenskamp, og som forhen var Afslutningen paa Opgøret, denne Eksistenskamp udkæmpes nu straks fra Begyndelsen; thi Solidaritetspligten medfører, at Folkeforbundsmedlemmerne skal komme og for øvrigt ogsaa i egen Interesse vil komme den overfaldne til Undsætning. Det er i det første, det allerførste Tidsrum, Afgørelsen falder for en lille Stat som vor.

Derfor er det nødvendigt, at vort Værn indrettes saaledes, at det skaber de bedst mulige Betingelser for at afværge et saadant Overfald, være sig, at det kommer fra Luften, fra Søen eller fra Land. En saadan folkelig Selvhævdelse udelukker ingenlunde en mellemfolkelig Forstaaelse, tværtimod. Men overfor den, der unddrager sig de med Selvhævdelsen forbundne Byrder og derved bliver, hvad man maaske kunde kalde en „faul Makker“, overfor en saadan Medspiller vil de andre, som er med i Partiet, føle sig løst fra Forpligtelser og Ansvar, og derfor vil de hensynsløst handle med og handle om den faule Makkers Skæbne og Fremtid.

Forhaandsoverfald skal afværges, ikke alene af Hensyn til Øjeblikket, men ogsaa af Hensyn til Fremtiden. Der findes, mig bekendt, ej heller nogen anden suveræn Stat, som har villet fornægte sin Pligt til at yde et Forsvar.

Ved Siden heraf har vi villigt erkendt, at vi ogsaa fra vor Side er rede til at træde i Forhandling, naar disse Forhandlinger kommer til at omfatte Planer om en almindelig Nedsættelse af Rustningerne og de dermed forbundne Byrder af forskellig Art. Saa snart Overvejelserne skal bane Vejen for en almindelig Begrænsning af de militære Magtmidler, og saa snart andre Stater træder ind sammen med os i Forsøg paa at virkeliggøre en saadan almindelig Nedrustning blandt baade store og smaa Lande, da er vi med i et saadant Arbejde og er med deri hellere i Dag end i Morgen.

Spørgsmaalet bliver derfor: er der nu i dette Øjeblik rundt om i Landene iværksat Bestræbelser i denne Retning? Hvis man ikke vil lukke baade Øjne og Øren,

maa man dog uden noget Forbehold erkende, at Tiden dertil endnu ikke er indtraadt. Atter her maa man erklære: Tværtimod.

Der fortælles, at Ministeren selv er af den Formening, at Krigen nu er mere sandsynlig end for blot faa Aar — eller om man vil Maaneder eller maaske snarere Uger — siden. Heri har Ministeren sikkert Ret. Men naar Ministeren saa deraf drager den Slutning, at netop under saadanne Forhold er det nødvendigt, at vi nedbryder Resterne af vort skrøbelige Gærde, ja, da staar Ministeren formodentlig og forhaabentlig ene i denne Opfattelse af Tidens Krav til os.

Ministeren vil ogsaa mene, at den af ham foreslaaede fremtidige Ordning med Vagtkorps og Statsmarine sætter os bedre i Stand til at opfylde vore mellemfolkelige Forpligtelser end vort nuværende Værn. Deri har han Uret allerede af den Grund, at Vagtkorps og Statsmarine aldeles ikke vil sætte os i Stand til at opfylde disse Forpligtelser.

Dette Svar vil Ministeren utvivlsomt faa klart og utvetydigt, hvis han vil spørge de militære sagkyndige om de foreslaaede Foranstaltningers Effektivitet i den nævnte Henseende. Og hvem skulde ellers kunne give et Svar af Værdi paa dette Spørgsmaal? Det maa dog være Folk, hvis Uddannelse og Kundskaber giver dem Betingelser for at kunne bedømme de her berørte Forhold. Det kan ikke overlades til Skønnet hos dem, der savner Forudsætningerne for at kunne skønne derom.

Vi følges med Opmærksomhed fra nær og fjern i vore Overvejelser om Løsningen af de her berørte Opgaver. For mig er der ingen Tvivl om, at en positiv Afgørelse vil være den bedst mulige Betyggelse for vor fremtidige Selvstændighed og Uafhængighed og tillige for Fredens Opretholdelse. Jeg nærer ej heller nogen Tvivl om, at vore Statsmidler tillader os at afholde de dermed forbundne Udgifter. I saa Henseende maa det dybt beklages, at, saa vidt det vides, økonomiske Betæneligheder, og kun saadanne, i Foraaret 1929 hindrede Venstre og os i at komme til en Forstaaelse om vort Værn. Tiderne har jo med tilstrækkelig Tydelighed vist, at saadanne økonomiske Bekymringer ikke var vel begrundede.

Naar det ikke lykkedes at komme til en Forstaaelse den Gang — jeg skal blot ganske kort omtale det i Anledning af, at det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen ogsaa kort har berørt det —, var det, fordi